

Arrest

nr. 193 855 van 18 oktober 2017
in de zaak RvV X IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X, X en X, op 6 juni 2017 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 31 maart 2017 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 augustus 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 september 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JACOBS, die loco advocaat H. DE PONTIERE verschijnt voor de verzoekende partijen, en van advocaat C. MUSSEN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vernietigt met arrest nr. 184 173 van 22 maart 2017 de beslissing van 14 maart 2017 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet zonder voorwerp werd verklaard.

1.2. Op 31 maart 2017 wordt de tweede aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, ingediend op 5 december 2013 en geactualiseerd op 4 februari 2014,

onontvankelijk verklaard. Verzoekers worden diezelfde dag bevolen om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Dit zijn de bestreden beslissingen.

Eerste bestreden beslissing:

"NIEUWE BESLISSING INZAKE DE AANVRAAG ART. 9BIS d.d. 05.12.2013 NAAR AANLEIDING VAN EEN VERNIETIGINGSARREST VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN d.d. 22.03.2017.

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procédure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocédure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Hun asielaanvraag werd afgesloten op 12.09.2012 met een weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkenen verkozen echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijven sindsdien illegaal in België.

De duur van de procédure - namelijk twee jaar en negen maanden - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Betrokkenen beweren dat zij vrezen voor hun leven en hun fysieke integriteit indien zij zou moeten terugkeren naar hun land van herkomst doch zij leggen geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkenen om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkenen vrezen voor hun leven en hun fysieke integriteit volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegen betrokkenen geen enkel nieuw element toe aan de elementen die zij reeds tijdens hun asielprocédure naar voor brachten en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dienen verzoekers hun beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie.

De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.

Het feit dat de broer van de heer B. (...) de Belgische nationaliteit heeft verworven en dat zijn de ouders legaal in België verblijven, kan niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid. Het hebben van familieleden in België ontslaat betrokkenen geenszins van de verplichting om hun aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Evenmin kan dit element worden aangewend als zijnde een belemmering om terug te keren naar het land van herkomst om daar een aanvraag in te dienen. Bovendien betreft de verplichting om terug te keren slechts een eventueel tijdelijke verwijdering van het grondgebied en geldt ze voor het hele kerngezin.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. In zijn arrest dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingbetwistingen het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoekster zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639). De

verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art. 8.

Betrokkenen beroepen zich op het kinderrechtenverdrag, met name op artikel 16, artikel 26 en artikel 27. Wat dit aangehaalde Verdrag van de Rechten van het Kind betreft; de Raad van State heeft gesteld dat dit Verdrag in zijn geheel geen directe werking heeft (RvS, arrestnr. 100.509 van 31.10.2001, RW nr. 107.646 van 30.07.2013, RW nr. 107.495 dd 29.07.2013, RW nr. 107.068 van 22.07.2013 en RW nr. 106.055 van 28.06.2013). Deze verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen opleggen. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden onzegd (cf. RvS 28 juni 2001, nr. 97 206). De bepalingen van het VN Kinderrechtenverdrag volstaan wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. In deze zin kunnen verzoekers de rechtstreekse schending van dit artikel van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig inroepen.

Volledigheidshalve merken we op dat met betrekking tot artikel 26 en 27 van dit verdrag betrokkenen niet aantonen dat de gezondheid van de kinderen in gevaar zou zijn bij een terugkeer of dat de kinderen indien nodig geen toegang zouden hebben op medische verzorging. Ook tonen zij niet aan dat de kinderen of de ouders, bij een terugkeer naar het land van herkomst, geen recht zouden hebben op sociale zekerheid en dat de levensstandaard levensbedreigend zou zijn. Met betrekking tot artikel 16 (recht op privacy) dient opgemerkt te worden dat er van een inmenging in het privé- en gezinsleven geen sprake is gezien de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst voor het hele gezin geldt zodat de ouders niet van de kinderen gescheiden worden.

Betrokkenen beroepen zich verder op het feit dat hun twee jongste kinderen in België geboren zijn, wat een spéciale band met België zou creëren en dat de kinderen zich tot kleine Belgen zouden integreren. Echter, we merken op dat het loutere feit in België geboren te zijn opent, naar Belgisch recht, niet automatisch enig recht op verblijf. Verzoekers maken het niet aannemelijk dat hun kinderen geen enkele band met Armenië zouden hebben, noch dat ze een zodanige taal-en culturele achterstand hebben dat ze in Armenië niet zouden kunnen aansluiten op school. Hoewel de jongste kinderen niet in Armenië geboren zijn, hebben ze wel via hun ouders een band met Armenië. Hun ouders zijn geboren en getogen in Armenië en hebben de Armeense nationaliteit. Er mag dan ook van worden uitgegaan dat hun verzoekers hun kinderen tot op zekere hoogte de Armeense taal en cultuur hebben bijgebracht, zeker gelet op het feit dat verzoekers nooit een verblijfsrecht van onbepaalde duur hebben gehad in België, dat ze sinds 25.09.2012 illegaal in het land verblijven en dat ze dus moeten hebben beseft dat hun verblijf en dat van hun kinderen in België slechts voorlopig was.

Het feit dat hun kinderen hier naar school gaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien dient er op gewezen te worden dat de verplichte scholing van de kinderen steeds plaats vond in illegaal verblijf. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het de ouders zijn die de belangen van de kinderen hebben geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf. Volledigheidshalve merken we op dat betrokkenen niet aantonen dat hun kinderen momenteel nog steeds naar school gaan. De voorgelegde schoolattesten dateren van schooljaar 2013-2014.

Betrokkenen wensen zich verder te beroepen op het wetsvoorstel van de partij Groen en van het kinderpardon. Zij wensen dat er rekening gehouden wordt met de noden van hun kinderen, dat een gedwongen terugkeer voor hen het ergste zal zijn, dat zij er de psychische gevolgen van zullen dragen en dat dit bevestigd zou worden door wetenschappelijk onderzoek. Allereerst merken we op dat in casu geen sprake is van een gedwongen terugkeer. Dit argument is bijgevolg niet van toepassing op de situatie van betrokkene. Overigens wordt het principe gehanteerd dat betrokkenen in eerste instantie vrijwillig gevolg dient te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Wat betreft de eventuele psychische gevolgen voor kinderen wat ondersteund zou worden door wetenschappelijk onderzoek, het gaat hier om een loutere bewering die niet wordt gestaafd door enig vorm van bewijs. Het gaat hier louter om de persoonlijke mening van betrokkenen. We stellen vast dat betrokkenen niet concreet verduidelijken of aantonen dat een terugkeer naar het land van herkomst het belang van hun kinderen

schaadt, temeer daar een dergelijke terugkeer niet steeds noodzakelijkerwijs tegen het belang van het kind is (RW nr 107.495 dd 29.07.2013). Met betrekking tot het wetsvoorstel van de partij Groen, dienen we op te merken dat bij de behandeling van een aanvraag 9bis enkel rekening gehouden wordt met de bestaande wetgeving en niet met wetsvoorstellen. Met betrekking tot het kinderpardon dienen we op te merken dat het hier gaat om Nederlandse wetgeving terwijl betrokkenen met huidige aanvraag 9bis een beroep doen op de Belgische wetgeving. De hier ingeroepen elementen kunnen dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen nooit een inbreuk begingen tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat ze al het nodige zouden doen om zich te integreren, dat al hun economische en sociale belangen in België gevestigd zouden zijn, dat zij lessen Nederlands zouden volgen, dat zij werkbereid zouden zijn, dat er opleidingen zouden zijn gevolgd, dat er in het verleden gewerkt zou zijn, dat zij tal van contacten zouden onderhouden met Belgen en met mensen met een legaal verblijf in België, dat zij bij deze mensen zeer goed aangeschreven zouden staan, dat mijnheer zou beschikken over een Belgisch rijbewijs en diploma, dat zij hun attest maatschappelijke integratie behaalden en dat zij het Belgische rijbewijs van mijnheer voorleggen evenals zijn Armeense diploma toegepaste wiskunde, verschillende getuigenverklaringen, verschillende deelcertificaten Nederlands, een arbeidsovereenkomst voor dienstenprestaties van uitzendarbeid d.d 03.08.2012 en een bewijs van inschrijving bij de turnclub) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

Tweede bestreden beslissing:

"BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

Bevel om het grondgebied te verlaten

De heer:

Naam, voornaam: B., S. R. (...)

geboortedatum: 21.01.1981

geboorteplaats: Artachat

nationaliteit: Armenië

beweert bij DVZ eveneens gekend te zijn als B. S. R. (...),

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen¹, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen dertig (30) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum."

Derde bestreden beslissing:

"BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

Bevel om het grondgebied te verlaten

Mevrouw,

Naam, voornaam: M., G. (...)

geboortedatum: 02.11.1985

geboorteplaats: Artachat

nationaliteit: Armenië

beweert bij DVZ eveneens gekend te zijn als M. G. (...),

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen¹, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen dertig (30) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING

Zij dient vergezeld te worden door:

B. M. (...), geboren op 29.03.2010, nationaliteit: Armenië

B. T. (...), geboren op 06.06.2012, nationaliteit: Armenië

B., A. (...), geboren op 26.01.2008, nationaliteit: Armenië

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekers voeren een enig middel aan:

“Schending van de artikelen 7, 9bis, 62 en 74/13 van de Wet van 15 december 1980 op de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het artikel 8 van het Verdrag van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden van 4 november 1950, goedgekeurd door de Wet van 13 mei 1955 en het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel;

Doordat, De beslissing als volgt werd gemotiveerd: (...).

En doordat, De bevelen om het grondgebied te verlaten als volgt werden gemotiveerd: (...).

Terwijl,

Het niet kan betwist worden dat het gezin van de verzoekende partijen 3 minderjarige schoolplichtige kinderen bevat, die nooit in een Armeense of Russische school lessen hebben gevolgd en die bijgevolg noch Armeens, noch Russisch kunnen lezen of schrijven; Dat het niet redelijk is te beweren dat de verzoekende partijen niet zouden aantonen dat hun kinderen hier op vandaag nog naar school gaan, nu niet betwist wordt dat de kinderen respectievelijk 9, 7 en 5 jaar zijn, zodat ze schoolplichtig zijn en er door de verwerende partij niet wordt aangetoond dat de ouders in gebreke zouden blijven hun kinderen naar een school te sturen; Dat het Armeens een eigen alfabet heeft opgesteld door Mesrop Masjots en het Russisch het Cyrillische schrift heeft;

Dat de bevoegde Belgische diplomatieke of Consulaire post om een verblijfsmachtiging in te dienen, zich in Moskou bevindt; Dat het voor een gezin met 3 kleine kinderen op zichzelf al zeer moeilijk is om gedurende een tijd die niet op voorhand kan ingeschat worden, zijnde de noodzakelijke behandelingsduur van het dossier, te verblijven in Moskou of in Armenië; Dat dit des te moeilijker wordt met 3 schoolplichtige kinderen, die geen Armeens of Russisch kunnen lezen of schrijven en die dus in geen enkele school terecht kunnen;

Dat art. 74/13 juncto art. 3.1 van het Kinderrechtenverdrag bepalen dat er bij elke beslissing, die door een overheid wordt genomen, steeds rekening moet gehouden worden met het belang van het kind en het gezinsleven; Dat het niet in het belang van de kinderen is dat zij gedurende een tijd, die niet bij voorbaat in te schatten valt geen onderwijs meer zouden kunnen genieten, noch in Armenië, noch in Rusland; Dat de Raad van State in zijn Arresten reeds erkend heeft dat niet in om het even welke situatie kan worden volstaan met het motief dat geen gespecialiseerd onderwijs nodig is, om dit element niet als een buitengewone omstandigheid te aanvaarden (RvS 8 februari 2002, nr. 103.410; RvS 27 oktober 2004, nr. 136.791; RvV 24-01-2017, nr. 181.193); Dat in casu de kinderen uitsluitend in België onderwijs hebben genoten en dat het niet wordt aangetoond door de verwerende partij dat de kinderen

die geen Armeens of Russisch kunnen lezen of schrijven terecht kunnen in een aangepaste school; Dat de verwerende partij door niet in concreto te onderzoeken of de voortzetting van het onderwijs de facto mogelijk is in Rusland (waar de verblijfsvergunning moet aangevraagd worden) of in Armenië (van waar de ouders afkomstig zijn), haar plicht tot zorgvuldigheid heeft geschonden; Dat de verwerende partij overigens hierbij op kennelijk onredelijke wijze is te werk gegaan, nu de kinderen uitsluitend in België onderwijs hebben gevolgd;

En terwijl,

De Bevelen om het grondgebied te verlaten, het lot dienen te volgen van de beslissing van 31-03-2017.”

2.2. Verzoekers betogen dat hun kinderen nooit Armeense of Russische lessen hebben gevolgd en noch Armeens noch Russisch kunnen lezen of schrijven. Nu ze schoolplichtig zijn en het bestuur niet aantoonbaar dat hun ouders hen ervan weerhouden om naar school te gaan, zou het niet redelijk zijn te verwachten dat ze moeten aantonen dat hun kinderen school lopen. Voor een gezin met drie kleine kinderen zou het zeer moeilijk zijn om te verblijven in Moskou of in Armenië. Er zou volgens verzoekers geen rekening gehouden zijn met het belang van het kind.

De Raad stelt vast dat in de aanvraag melding werd gemaakt van het belang van het kind en van het schoollopen. Uit een lezing van de bestreden beslissing blijkt dat hieromtrent werd gemotiveerd.

Verzoekers betwisten niet dat het feit dat hun kinderen in België geboren zijn, geen recht op verblijf opent, zoals gemotiveerd werd in de bestreden beslissing. Ze tonen niet aan dat het kennelijk onredelijk is van het bestuur om te motiveren dat de kinderen die in België geboren zijn via hun ouders een band hebben met Armenië. Het is immers correct te stellen dat de ouders geboren en getogen zijn in Armenië, de Armeense nationaliteit hebben en het is niet kennelijk onredelijk om op grond daarvan te besluiten dat de kinderen tot op zekere hoogte de Armeense taal en cultuur werden bijgebracht. Verzoekers beperken zich in hun verzoekschrift tot een loutere bewering, stellende dat ze nooit Armeense schoollessen hebben gevolgd, doch, zelfs indien dit het geval is, betekent dit niet automatisch dat zij de taal niet via hun ouders hebben geleerd. Bovendien werd in de bestreden beslissing gesteld dat verzoekers nooit over een legaal verblijf hebben beschikt.

Met betrekking tot het schoollopen van de kinderen wordt in de bestreden beslissing het volgende gemotiveerd: *“Het feit dat hun kinderen hier naar school gaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien dient er op gewezen te worden dat de verplichte scholing van de kinderen steeds plaats vond in illegaal verblijf. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het de ouders zijn die de belangen van de kinderen hebben geschaad door zich te nestelen in degelijk verblijf. Volledigheidshalve merken we op dat betrokkene niet aantonen dat hun kinderen momenteel nog steeds naar school gaan. De voorgelegde schoolattesten dateren van schooljaar 2013-2014.”*

Het element van de schoolgaande kinderen werd niet aanvaard als buitengewone omstandigheid omdat verzoekers niet hebben aangetoond dat de scholing niet verkregen kan worden in het land van herkomst en dat hun kinderen een gespecialiseerd onderwijs behoeven. Het tegendeel wordt niet aannemelijk gemaakt. De Raad merkt op dat in zoverre zij menen dat schoollopen van de kinderen een buitengewone omstandigheid uitmaakt, de Raad van State meerdere malen heeft geoordeeld dat het niet onredelijk is dat de gemachtigde van de staatssecretaris beslist dat de aanwezigheid van schoolgaande kinderen geen buitengewone omstandigheid uitmaakt. Verweerder motiveert in de bestreden beslissing dat verzoekers dienaangaande geen elementen aanbrengen die aantonen dat het schoollopen niet (tijdelijk) kan worden verdergezet in het land van herkomst. De scholing van hun kinderen vergt immers geen bijzonder onderwijs, noch een infrastructuur die niet ter plaatse aanwezig zou zijn. Verzoekers blijven in gebreke aannemelijk te maken dat de school niet kan worden verdergezet in hun land van herkomst of elders.

Verzoekers kunnen niet worden gevolgd dat er geen afweging is gemaakt in het kader van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet nu het tegendeel blijkt uit de synthesenota die zich bevindt in het administratief dossier en onder meer luidt als volgt:

“1) Hoger belang van het kind:

☐ *Hoger belang van de kinderen wordt niet geschaad daar de gezinseenheid behouden blijft en daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst verkregen kan worden, evenmin behoeft de scholing een speciale infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is.*

2) *Gezin- en familielevens:*

☐ *De gezinseenheid blijft behouden, hoewel de ouders en broer van mijnheer in België verblijven gaat het hier om een tijdelijke scheiding wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.*

3) *Gezondheidstoestand*

☐ *Geen elementen."*

Verzoekers zetten niet uiteen op welke wijze artikel 8 EVRM zou zijn geschonden. In ieder geval blijkt dat er wel degelijk rekening gehouden werd met artikel 8 EVRM en het belang van het kind bij het nemen van de bestreden beslissingen.

Artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat het determinerende motief op grond waarvan de beslissing is genomen wordt aangegeven.

Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (cfr RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

De bestreden beslissing werd in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet genomen en afdoende gemotiveerd waarom het bestaan van de buitengewone omstandigheden niet werd aanvaard.

Verzoekers kennen de motieven van de bestreden beslissing, daar zij ze aanvechten in hun verzoekschrift. Aan de formele motiveringsplicht werd derhalve voldaan.

Het enig middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien oktober tweeduizend zeventien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,
mevr. K. VERHEYDEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. MILOJKOWIC